

Andakt på Romjulssøndag 2018

Hvor er du hen i ditt liv? Julekvelden og de første juledagene er over. Snart er det nyttår med alt hva det nye året bringer med seg av forventninger for noen, forpliktelser for andre - og blandede følelser for mange av oss overfor dette livet som stadig kommer til oss én dag av gangen, helt uavhengig av hvilket år vi skriver. Men i dag er det søndag i dag, og klokken er elleve, og vi er samlet for å høre hva Gud har å si til oss og så får vi ta det derfra.

Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Lukas i det andre kapitlet:

*I Jerusalem bodde det en mann som het Simeon. Han var rettskaffen og gudfryktig og ventet på Israels **trøst**. Den hellige ånd var over ham, og Ånden hadde latt ham få vite at han ikke skulle se døden før han hadde sett Herrens salvede. Nå kom han til tempelet, ledet av Ånden. Og da Jesu foreldre kom med barnet for å gjøre med ham som skikken var etter loven, tok Simeon barnet opp i armene sine. Han lovpriste Gud og sa «Herre, nå lar du din tjener fare herfra i fred, slik som du har lovet. For mine øyne har sett din frelse, som du har gjort i stand*

like for ansiktet på alle folk, et lys til åpenbaring for hedningene og ditt folk Israel til ære.»

Hans far og mor undret seg over det som ble sagt om ham. Og Simeon velsignet dem og sa til hans mor Maria: «Se, han er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt– ja, også gjennom din egen sjel skal det gå et sverd. Slik skal de tankene mange bærer i hjertet, komme for dagen.»

(Luk 2,25-35)

Slik lyder det hellige evangeliet.

I omkring 20 år har vi hatt dette bildet hengende på veggen hjemme hos oss. Dette er Bjørn Bjørneboes skildring av Simeon som møter Jesusbarnet, oldingen som har ventet en livstid på å se «Guds frelse». Dette bildet har alltid rørt ved noe i meg. Hva kan det være? Det nyfødte barnet ligger der så uanfektet i hendene til den gamle, som om hele verden og alt som skjer rundt ham ikke angår ham. Han sover. Likevel er denne gamle mannen sikker på at han holder det han har ventet på så lenge i sine hender. Jeg tror tårer triller nedover de skrukkete kinnene hans. Endelig skjer det! Endelig innfris håpet som han har båret på et helt liv, og folket hans i flere hundre år, siden Jesajas tid.

Og *vi* inviteres til å feste vårt håp om Guds frelse i det samme nyfødte barnet. Kan vi det?

To tanker vil jeg dele med dere i dag:

Den første handler om Gud som sender sin frelse gjennom et barn.

Det andre handler om tiden som går og går, ventetiden og lengselen etter bedre tider som mange av oss bærer på – og hvordan man kan tåle å leve med ufullkommenhet.

Første tanke: Gud frelser gjennom et barn, det er et mysterium jeg ikke begriper. Hvordan kan dette skje, og hva består egentlig frelsen i? La oss spørre Simeon, han som tydeligvis visste hva han ventet på: Hva skjer med den gamle mannen når han tar i sine hender den åtte dager gamle babyen som var brakt til templet for å omskjæres? Vi er overgitt til å gjette. I Simeons ansikt ser jeg en dyp glede av den typen som får oss til å gråte, når noe man har håpet på i år og dag, men ikke hatt visshet for, endelig skjer. Jeg vil låne Olav H Hauges ord, de passer til å beskrive hva som foregår inni Simeon, drømmen om frelsen som han har båret på:

Det er den draumen me ber på
at noko vedunderleg skal skje,
at det må skje –
at tidi skal opna seg,
at hjarta skal opna seg,
at dører skal opna seg,
at berget skal opna seg,
at kjeldor skal springa –
at draumen skal opna seg,
at me ei morgonstund skal glida inn
på ein våg me ikkje har visst um.

Da det endelig skjer, det vidunderligste, når ventetiden er over, vet Simeon at han kan dø med fred i hjertet. Ja, for jeg tror det er dette som skjer, når det vi drømmer om endelig blir til virkelighet: Den store freden inntar det urolige hjertet og gir hvile. Jeg lengter til den dagen kommer, men fortsatt lever jeg med en uro: Vi er allerede frelst, som Luther ville sagt det, men ennå går vi her og venter på bedre tider.

Og da kommer jeg til tanke nr. to som handler om tiden som går og går, ventetiden og lengselen etter bedre tider som mange av

oss bærer på: Hvordan skal vi håndtere å leve i denne ufullkomne ventetiden, så full av uro og spørsmål? Nå må jeg skynde meg å si at dette sikkert ikke kjennes likt for alle. Vi er så forskjellige, og der noen er tilfreds med de nær ting og de små gleder som hverdagen gir, blir andre aldri helt tilfreds, men håper på noe mer, noe grenseoverskridende, en opplevelse av å smelte sammen med noe større, med kosmos, med menneskeheten. Det spirituelle mennesket finner aldri ro, men vil som kirkefader Augustin si: «Mitt hjerte er urolig inntil det finner hvile hos deg.»

Simeon derimot, visste nok noe mer om hva han lengtet etter. Han er representant, ikke for det spirituelle mennesket, men for det religiøse mennesket som vet hva han tror på og *hvem* han håper på. Han hadde lest de gamle profetiene om hvordan Gud skulle frelse sitt folk fra undertrykkelse, men også gjøre *mer*, at Gud skulle skape en universell fredstilstand hvor løve og lam skulle kunne hvile side om side. Blir denne drømmen med sine sterke bilder, for utopisk for mennesker av i dag?

Kanskje er det likevel i de nære ting, i de nære relasjoner og i de gode stundene som vi forhåpentligvis får oppleve innimellom, at Gud møter oss allerede her og nå? Kunsten er å leve livet med

ansiktet vendt mot fremtiden og håpet plantet i hjertet. Jeg får det til glimtvis, men innimellom de gode stundene av tilfredshet, kan lengselen være altoverskyggende, og iblant gripes noen hver av fortvilelse over at spenningen mellom det vi drømmer om og virkeligheten vi lever i, er så stor. Hva gjør vi da?

Vi adopterer Simeon som vår mentor. Det vil i alle fall jeg gjøre:

Simeon er et forbilde i tro til at Gud er vil oppfylle sine løfter og ikke svikte, selv om man må vente uutholdelig lenge. Simeons lovsang er blitt en av kirkens tidebønner, sunget og lest i klostre, kirker og hjem over hele verden gjennom mange århundrer ved kveldstid. Tenk så mange mennesker som har gjort Simeons ord til sine!

*«Herre, nå lar du din tjener fare herfra i fred,
slik som du har lovet.*

*For mine øyne har sett din frelse,
som du har gjort i stand like for ansiktet på alle folk
et lys til åpenbaring for hedningene
og ditt folk Israel til ære.»*

Kirkens tidebønner er gitt som en hjelp for det urolige hjertet som trenger å ta én dag om gangen og repetere igjen og igjen hva som er målet og meningen med det hele: At vi skal se, ja allerede har fått se dette lyset som Gud har tent i mørket, dette barnet, lille Messias, som kaller på vår kjærlighet, og at det er gitt til alle. I Gud finnes ingen grenser. Å tro på Guds løfter er å åpne oss opp for hverandre og krype ut av vårt begrensede *selv*, slik at hjertet vider seg ut og vi favner selve livet i all sin ufullkommenhet.

Målet er ikke å vinne kampen mot det ufullkomne i eget liv, men å akseptere livet slik det er, og Gud vil hjelpe oss: Han gir oss lys på veien. Dag for dag og inn i fremtiden og det nye året vil Gud være med oss og skinne for oss. Fullkomment lyst blir det ikke, men lyst nok til å se hvor vi skal sette foten, ett skritt ad gangen til vi er fremme.